

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Zeuthen, Frederik Ludvig Bang FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1866-12-06)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Zeuthen, Frederik Ludvig Bang FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1866-12-06)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)*, Karl Sehønbergs Forlag., s. 64. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-003-shoot-L0022522300030031.pdf> (tilgået 30. juni 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra Laub til Zeuthen.
Viborg, 6. December 1866.

Tak, kjære Zeuthen, for Dit andet Indlæg i den R. Nielsenske Sag! — — Sagen selv er jo: at der gives og maa gives en theologisk Videnskab, en Tænken over Troens Indhold, hvorved dette stilles frem i sin Sammenhæng, fordi, hvor der ikke er Sammenhæng, der er heller ikke Hvile, — og at denne Tænken ikke kan være himmelvidt, absolut forskjellig fra, hvad man ellers vil kalde videnskabelig Tænkning, — at Tro og Viden ikke kunne staae som To, der Intet have med hinanden at gjøre, Intet at spørge hinanden om og svare hinanden paa, fordi en saadan Adspjaltelse i Bevidstheden maa ende med et aut-aut, hvorved man nødes til at kaste det ene overbord, som vist mange af R. N.'s Disciple allerede have gjort med Troen. Jeg holder i denne Tid Bibellæsning over Romerbrevet, og har derfor maattet tænke meget over det paulinske (evangeliske, christelige) Begreb *Retfærdighed*. Man har her tidt nok villet klare Sagen ved at sige, at Retfærdighed her er noget ganske Andet end hvad man ellers mener med dette Ord, at dette Ord i Christendommen betyder omtrent det Modsatte af, hvad der ellers menes, naar der tales menneskeligt. Men gaaer ikke den storartede Udvikling i Romerbrevet tværtimod ud paa at vise, at den Retfærdighed, som retfærdiggjør, og den, som saaledes vindes, er den virkelige Retfærdighed, hvad baade Jøder og Hedninger meente med dette Ord, skjøndt de ikke vidste, hvorledes den skulde komme og findes, og derfor ikke kjendte den, som den nu var aabenbaret? Gaaer Pauli Udvikling ikke ud paa at sætte Evangeliet i Forbindelse s. 65 med den menneskelige Bevidsthed? og har han ikke derved viist Veien til en theologisk Videnskab og grundlagt den? Jeg erkjender tilfulde, at Philosophie og Theologie maa være to selvstændige Videnskaber (Schleiermachers Fortjeneste i denne Henseende har ogsaa Martensen viist hen til i sin Dogmatik S. 7), at hver maa gaae sin egen Vei, hver af dem kan have mange Fataliteter at gennemgaae, mangen en Udskeielse at gjøre god igjen, altsaa mange Omveie at gaae, inden de naae Maalet; men naar dette er naaet, maae de mødes; først naar man er naaet til *Eenheden i Troen og Erkjendelsen* (Eph. 4, 13), er Maalet naaet, og kun i Troen paa, at dette Maal skal naaes, en Tro, som dog vel stundom og glimtviis maa styrkes — som det er gaaet mig ved at læse Schelling — ved en Erfaring af, at man paa begge Sider gaaer frem mod det samme Maal, bliver det muligt, at disse to selvstændige kunne rummes i een Bevidsthed. Dette, at Troen ikke er et brutum, som er udelukket fra det Menneskelige: at tænke, — og at Tænkningen i Troen, uagtet den Forandring, som er foregaaet derved, at den Tænkende er bleven en Troende, dog ikke er bleven umenneskelig, total forskjellig fra, hvad den er uden den christelige Tro, dog er den Tænkning, hvorved Videnskab kan blive til, — dette, mener jeg, er for Øieblikket Hovedsagen, — det, der ligger Dig og mig (og Martensen) paa Hjertet, og hvad de Unge, som skulle kommes til Hjælp, trænge til at faae klaret. — — —.